

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 116/2025-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. v Ústave na výkon väzby Leopoldov, zastúpeného Palkovič advokátska kancelária s.r.o., Kapitulská 20, Trnava, proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 5Tos/15/2025-1114 z 21. januára 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 19. februára 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5Tos/15/2025-1114 z 21. januára 2025. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a prikázať krajskému súdu bezodkladne ho prepustiť z väzby na slobodu. Zároveň sa domáha priznania mu primeraného finančného zadosťučinenia a náhrady trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ, väzobne trestne stíhaný pre zločin obchodovania s ľuďmi podľa § 179 ods. 1 a ods. 3 písm. f) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) a c) Trestného zákona, požiadal 12. decembra 2024 Okresný súd Trnava (ďalej len „okresný súd“) o prepustenie z väzby na slobodu, do ktorej bol vzatý uznesením okresného súdu č. k. 2Tp/18/2024-20 z 13. marca 2024 z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku.

3. Okresný súd uznesením sp. zn. 110T/24/2024 z 18. decembra 2024 predmetnú žiadosť sťažovateľa podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietol a zároveň rozhodol, že jeho väzba

nebude nahradená dohľadom probačného a mediačného úradníka podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

4. Sťažnosť sťažovateľa proti prvostupňovému rozhodnutiu krajský súd napadnutým uznesením č. k. 5Tos/15/2025-1114 z 21. januára 2025 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol ako nedôvodnú.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti predovšetkým poukázal na časové súvislosti konania a rozhodovania o jeho osobnej slobode, keď žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu podal 12. decembra 2024, okresný súd o nej rozhodol 18. decembra 2024, avšak písomné vyhotovenie uznesenia (vypracované 20. decembra 2024) bolo sťažovateľovi a jeho obhajcovi odoslané až 27. decembra 2024. Navyše, okresný súd zvolil iba bežný, najmenej efektívny, spôsob doručovania prostredníctvom Slovenskej pošty, a.s. (ďalej len „pošta“), a nie aj e-mailom, ktorý takisto vo väzobných konaniach používa. V dôsledku nevyužitia tejto možnosti bolo jeho uznesenie doručené obhajcovi sťažovateľa až 7. januára 2025, t. j. v období, keď sa obhajca musel pripravovať na hlavné pojednávanie nariadené na 13. a 14. január 2025 s potrebou absolvovať poradu so sťažovateľom, čo spôsobilo, že odôvodnenie riadneho opravného prostriedku zaslal okresnému súdu až 10. januára 2025.

6. K procesu doručovania prvostupňového rozhodnutia sťažovateľ považoval za potrebné uviesť, že prvýkrát pošta zásielku doručovala obhajcovi 30. decembra 2024, ale z dôvodu jeho nezastihnutia v mieste doručovania ho informovala o opakovanom doručovaní 31. decembra 2024. Opakované doručenie v oznámenom dátume a čase však realizované nebolo a pošta k nemu pristúpila až 7. januára 2025. Okresný súd napokon predložil vec nadriadenému súdu až 16. januára 2025.

7. Krajský súd o sťažnosti sťažovateľa rozhodol 21. januára 2025 a jeho rozhodnutie bolo sťažovateľovi a jeho obhajcovi doručené až 29. januára 2025.

8. Sťažovateľ už v riadnom opravnom prostriedku proti uzneseniu okresného súdu namietal nedodržanie požiadavky urýchlenosti rozhodovania o osobnej slobode zakotvenej v čl. 5 ods. 4 dohovoru a tým aj porušenie § 79 ods. 3 Trestného poriadku v danej veci. Požadoval preto, aby nadriadený súd prvostupňové rozhodnutie zrušil a prepustil ho z väzby na slobodu, prípadne jeho väzbu nahradil miernejšími prostriedkami. Krajský súd však vo svojom rozhodnutí konštatoval, že k priesťahom pri rozhodovaní o osobnej slobode sťažovateľa nedošlo, a zároveň ho upozornil, že prípadné porušenie práva na urýchlené prerokovanie žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu nemôže mať za následok jeho prepustenie.

9. Sťažovateľ trvá na názore, že v jeho veci bolo porušené právo podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru, pretože o jeho žiadosti nebolo rozhodnuté urýchlene, pritom už v čase rozhodovania krajského súdu toto porušenie existovalo a napriek tomu krajský súd neprijal také opatrenia, aby druhostupňové rozhodnutie bolo vydané a doručené jemu a jeho obhajcovi urýchlene, a zároveň nespravil nič pre to, aby protiprávny zásah do základného práva sťažovateľa bol odstránený.

10. Napadnutému druhostupňovému rozhodnutiu sťažovateľ vytýka, že vychádza z nesprávnych právnych záverov, a to (i) že porušenie práva sťažovateľa, aby sa jeho žiadosť o prepustenie

z väzby na slobodu prejedнала urýchlene a bez priet'ahov, nemôže mať za následok jeho prepustenie z väzby na slobodu; ako aj to, (ii) že k odstráneniu právnej neistoty došlo už vyhlásením rozhodnutia prvostupňového súdu. O nesprávnosti tohto názoru je sťažovateľ presvedčený skrz judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ako aj záverov vyplývajúcich z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. ITost/7/2021 zo 14. apríla 2021, ktorými v sťažnosti proti rozhodnutiu okresného súdu argumentoval, ale krajský súd na túto argumentáciu v napadnutom rozhodnutí vôbec nereagoval.

11. Sťažovateľ je presvedčený, že značné zdržanie spôsobili jednak administratívni pracovníci okresného súdu (za čo nesie plnú zodpovednosť súd prvého stupňa) a taktiež zdržanie nastalo z dôvodov na strane pošty, za ktorej činnosť súd prvého stupňa síce nenesie zodpovednosť, ale nesie zodpovednosť za voľbu pomalého spôsobu doručovania rozhodnutia, resp. nerealizovania aj iného (efektívnejšieho) spôsobu doručovania (e-mailom, do elektronickej schránky, osobne zamestnancom súdu...).

12. Priet'ahy v rozhodovaní podľa názoru sťažovateľa pokračovali aj po doručení odôvodnenia sťažnosti okresnému súdu 10. januára 2025, ktorý až 16. januára 2025 predložil vec na rozhodnutie krajskému súdu. Toto zdržanie nemožno ospravedlniť tým, že sa 13. a 14. januára 2025 konalo hlavné pojednávanie. Ani po predložení veci krajskému súdu nebol postup sťažnostného súdu urýchlený, pretože po doručení druhostupňového rozhodnutia 29. januára 2025 uplynulo 13 dní. Krajskému súdu je podľa sťažovateľa potrebné vytknúť, že sa ani nepokúsil odstrániť zdržania, ktoré spôsobil okresný súd, a rozhodovaniu o sťažnosti a následnému doručovaniu rozhodnutia nedal zvýšenú prioritu.

13. Rozhodovanie o svojej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu trvajúce 47 dní sťažovateľ považuje za ústavnoprávne neakceptovateľné. Z hľadiska rýchlosti konania o pozbavení slobody možno podľa jeho názoru tolerovať lehoty rátané na dni, resp. týždne, nie však už na mesiace.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

14. Ústavný súd v prvom rade považoval za nevyhnuté ustáliť podstatu aktuálnej ústavnej sťažnosti v zmysle požadovaného rozsahu ústavnoprávneho prieskumu a požadovanej ochrany označeným (základným) právam sťažovateľa, keďže z navrhovaného rozhodnutia o jeho ústavnej sťažnosti (petitu) vyplýva požiadavka vyslovenia porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 5Tos/15/2025-1114 z 21. januára 2025, avšak odôvodnenie ústavnej sťažnosti z hľadiska imperatívu urýchlenosti rozhodovania o osobnej slobode atakuje najmä a predovšetkým postup okresného súdu. Vyslovenia porušenia označených základných práv postupom okresného súdu, ale ani postupom krajského súdu sa sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, v petite ústavnej sťažnosti nedomáha.

15. Napriek uvedenej diskrepancii a neobvyklému spôsobu uchopenia ústavnej sťažnosti (keď sťažovateľ v jej petite nežiada vysloviť porušenie základného práva na osobnú slobodu a práva na slobodu a bezpečnosť priamo v súvislosti s nedodrzaním požiadavky neodkladnosti a urýchlenosti rozhodovania o väzbe, ku ktorému potenciálne mohlo dôjsť postupmi – nie rozhodnutiami – všeobecných súdov konajúcich o jeho osobnej slobode, ale v podstate namieta, že

krajský súd mu neposkytol adekvátnu ochranu, pokiaľ išlo o vzniknuté prietahy v danom väzobnom konaní) ústavný súd podrobil ústavnoprávnemu prieskumu aj postup okresného súdu a postup krajského súdu v dotknutých konaniach, keďže od ich ústavnej akceptovateľnosti v tomto konkrétnom prípade závisí ústavná konformita napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

16. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy týkajúcich sa práva na osobnú slobodu (čl. 17 ods. 1 ústavy) je obsiahnuté aj právo obvineného podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho väzby a nariadil prepustenie obvineného, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú (resp. primeranú dobu) alebo byť prepustený počas konania (III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, II. ÚS 185/2016). Obsahom základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy je aj oprávnenie trestne stíhanej osoby, aby súd rozhodujúci o jej väzbe skúmal významné skutočnosti za väzbu a proti nej vrátane možnosti nahradiť ju zárukou, sľubom alebo peňažnou zárukou, pričom ak sa rozhodne trestne stíhanú osobu do väzby vziať alebo ju v nej ďalej držať, aby boli takéto rozhodnutia založené na konkrétnych skutočnostiach, a nie na abstraktnej úvahe (III. ÚS 38/01, IV. ÚS 207/07, III. ÚS 115/08). V označených ustanoveniach ústavy sú obsiahnuté obdobné práva ako tie, ktoré vyplývajú z čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru (III. ÚS 227/03, III. ÚS 34/07, IV. ÚS 181/07, IV. ÚS 333/08, III. ÚS 54/2017, IV. ÚS 263/2018).

17. Článok 5 ods. 4 dohovoru tým, že osobám pozbaveným slobody zaručuje právo iniciovať konanie, v ktorom môžu spochybníť zákonnosť tohto pozbavenia slobody, priznáva im právo aj na to, aby po začatí takéhoto konania bolo súdom urýchlene rozhodnuté o zákonnosti pozbavenia slobody a nariadené jeho ukončenie, ak sa ukáže ako nezákonné (pozri rozsudok vo veci Rehbock proti Slovinsku z 28. 11. 2000, sťažnosť č. 29462/95, bod 84).

18. Ústavný súd stabilne judikuje, že jednotlivé lehoty z hľadiska požiadavky neodkladnosti alebo urýchlenosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby v zmysle § 17 ods. 2 a 5 ústavy, ale aj z hľadiska čl. 5 ods. 4 dohovoru sa posudzujú podľa všetkých okolností prípadu, spravidla lehoty rátané na mesiace sú príliš dlhé a nevyhovujú požiadavke rýchlosti (III. ÚS 7/00, I. ÚS 18/03). Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne (III. ÚS 255/03, II. ÚS 353/06).

19. Vychádzajúc z uvedenej ustálenej judikatúry ústavného súdu a EŠLP týkajúcej sa zákonnosti a ústavnosti rozhodovania o väzbe v súvislosti s požiadavkou neodkladnosti a urýchlenosti rozhodnutia o osobnej slobode, ústavný súd predovšetkým zisťoval, či postup okresného súdu skutočne signalizoval možnosť neprípustného zásahu do základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu (resp. práva na slobodu a bezpečnosť), ktorého ochrany sa v aj druhostupňovom konaní domáhal.

20. Z ústavnej sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že okresný súd o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu podanej 12. decembra 2024 rozhodol 18. decembra 2024 a písomné vyhotovenie rozhodnutia expedoval 27. decembra 2024. Sťažovateľovi bolo uznesenie doručené 30. decembra 2024 a jeho obhajcovi (po neúspešnom doručovaní 30. decembra 2024) následne 7. januára 2025. Sťažnosť sťažovateľa proti prvostupňovému rozhodnutiu, ktorú prostredníctvom obhajcu odôvodnil 10. januára 2025, okresný súd spolu so spisom predložil krajskému súdu 16. januára 2025.

21. Celková doba, po ktorú okresný súd väzobnou vecou sťažovateľa disponoval a bolo v jeho moci ovplyvniť jej trvanie, predstavuje 24 dní, a to 18 dní od doručenia žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu (12. decembra 2024) po doručenie rozhodnutia sťažovateľovi (30. decembra 2024) a 6 dní od doručenia riadneho opravného prostriedku proti prvostupňovému rozhodnutiu (10. januára 2025) po predloženie veci krajskému súdu na rozhodnutie (16. januára 2025).

22. Do celkového trvania konania o osobnej slobode nemožno zarátať na ťarchu okresného súdu, tak ako to požaduje sťažovateľ, dobu od 30. decembra 2024 do 7. januára 2024, keď doručovanie prvostupňového rozhodnutia realizované poštou nebolo spočiatku úspešné, a to s prihliadnutím na skutočnosť, že túto dobu okresný súd nijako ovplyvniť nemohol. Obdobnú situáciu týkajúcu sa doručovania rozhodnutia o osobnej slobode obhajcovi ústavný súd s rovnakým záverom riešil, napr. aj v uznesení sp. zn. IV. ÚS 334/2023 z 20. júna 2023.

23. Pokiaľ išlo o konanie a rozhodovanie krajského súdu, ústavný súd konštatuje, že nadriadený súd o sťažnosti sťažovateľa proti prvostupňovému rozhodnutiu celkovo konal 13 dní (vec mu bola predložená 16. januára 2025, rozhodol 21. januára 2025 a jeho rozhodnutie bolo sťažovateľovi a jeho obhajcovi doručené 29. januára 2025).

24. Z uvedeného je zrejmé, že celková dĺžka rozhodovania o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu okresným súdom a krajským súdom, ktorých postup v tejto súvislosti sťažovateľ namieta, tak neprekročila čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru akceptovanú lehotu jedeného mesiaca na jednom stupni. Na tomto závere nemôže nič zmeniť ani okresným súdom zvolený spôsob doručovania väzobného rozhodnutia stranám trestného konania.

25. Preto ak krajský súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia neakceptoval sťažnostné námietky sťažovateľa sústredené na dĺžku konania pri rozhodovaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, nemohol svojím rozhodnutím neprimerane zasiahnuť do sťažovateľovho práva na neodkladné a urýchlené rozhodnutie o osobnej slobode.

26. Konštatovanie krajského súdu, že pri rozhodovaní o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu nedošlo k „prieťahom“ (opierajúc sa pritom o stabilnú judikatúru ústavného súdu), v zmysle dodržania pretenzie neodkladnosti a urýchlenosti rozhodovania o osobnej slobode (podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru), a pri zistení ústavného súdu, že to tak skutočne bolo, robí aj z námietok sťažovateľa akcentovaných v ústavnej sťažnosti, spočívajúcich v nesúlhlase s názorom krajského súdu, že (i) „neurýchlený“ postup nemôže mať za následok prepustenie z väzby na slobodu a že (ii) k odstráneniu právnej neistoty došlo už vyhlásením rozhodnutia prvostupňového súdu, námietky ústavnoprávne irelevantné. Inak povedané, ak krajský súd nezistil v konaní súdu prvého stupňa postup rozporný s požiadavkami čl. 5 ods. 4 dohovoru a čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, bolo bez právneho významu riešiť úvahu o zmienených otázkach [pod bodmi (i) a (ii)].

27. Vo vzťahu k ďalšej argumentácii sťažovateľa však ústavný súd považoval za relevantnú skutočnosť, že prvostupňové rozhodnutie bolo, ako to krajský súd v napadnutom rozhodnutí uviedol, vyhlásené 18. decembra 2024 v prítomnosti sťažovateľa a jeho obhajcu, a to aj s odôvodnením a poučením o opravnom prostriedku a sťažovateľ proti nemu ihneď zahlásil sťažnosť (sťažovateľ tieto tvrdenia krajského súdu v ústavnej sťažnosti nespochybnil). Táto okolnosť

v konečnom dôsledku eliminuje akúkoľvek opodstatnenosť sťažovateľovej výčitky, že na odôvodnenie sťažnosti proti rozhodnutiu okresného súdu mal jeho obhajca čas (zákonnú lehotu) iba od 7. do 10. januára 2025, t. j. počas obdobia, keď sa musel pripravovať na hlavné pojednávanie nariadené na 13. a 14. január 2025. Je zrejmé, že s výsledkom prvostupňového konania o väzbe a dôvodmi jeho prijatia boli sťažovateľ a jeho obhajca uzrozumení už 18. decembra 2024. Za tejto situácie nebolo možné tvrdenie sťažovateľa (v zmysle jeho formulácie) akceptovať s tým dôsledkom, že by to mohlo a malo mať negatívny dopad na ním označené základné práva.

28. Pokiaľ sťažovateľ nachádza pochybenie v postupe okresného súdu v tom, že neodročil hlavné pojednávanie (nariadené na 13. a 14. január 2025) na účel skrátenia lehoty na predloženie spisového materiálu s riadnym opravným prostriedkom proti rozhodnutiu o väzbe nadriadenému súdu, ústavný súd naopak takto zvolený postup súdu prvého stupňa akceptoval, pretože tento hlavné pojednávanie v uvedených termínoch vykonal bez toho, aby ohrozil alebo nesplnil zákonnú a ústavnú požiadavku urýchlenosti konania o väzbe, t. j. išlo o prijateľné vzájomne sklbenie rýchleho postupu tak v otázke osobnej slobody, ako aj v otázke merita trestného konania. V konečnom dôsledku to v tomto zmysle konštatoval aj samotný krajský súd, ktorý považoval za správne rozhodnutie prvostupňového súdu nezrušiť nariadené termíny hlavného pojednávania a prispôbiť rýchlosť konania o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu aj splneniu ďalšej dôležitej povinnosti prvostupňového súdu, a to postupovať vo veci samej prednostne a urýchlene.

29. S prihliadnutím na uvedené ústavný súd nezistil žiadnu takú skutočnosť, ktorá by signalizovala neprípustný zásah krajského súdu napadnutým uznesením do základného práva na osobnú slobodu sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a jeho práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru v súvislosti s požiadavkou neodkladnosti a urýchlenosti rozhodovania o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, keď krajský súd ochranu týmto právam sťažovateľa poskytol po riadnom preskúmaní postupu okresného súdu a jeho vyhodnotení ako súladného s limitmi označených článkov ústavy a dohovoru, ale aj svojím vlastným ústavne akceptovateľným postupom.

30. Pokiaľ sťažovateľ namietal aj porušenie čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru uznesením krajského súdu, tento je už *prima facie* na danú vec neaplikovateľný, keďže sa v zásade vzťahuje na prípady (prvotného) vzatia do väzby, nie pri skúmaní podmienok jej ďalšieho pokračovania na podklade žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu (m. m. IV. ÚS 243/2023, I. ÚS 205/2022).

31. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, III. ÚS 263/03, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, III. ÚS 198/07, III. ÚS 79/2012).

32. S prihliadnutím na uvedené zistenia ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene

a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

33. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. februára 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu